

Creștinismul ieri și azi

Introducere

Scopul următoarei prezentări este de a-l face pe cititor să mediteze. Doresc ca fiecare să devină conștient de acest subiect și să-l analizeze. Pentru că au tăcut, mulți sunt apăsați de o grea povară a vinovăției. Oricine vorbește sau scrie împotriva direcției generale, se face prin aceasta nedorit. Dar să faci pe placul tuturor este un lucru imposibil.

Generația de azi nu este vinovată dacă, în trecut, problemele au fost abordate în mod greșit de repetate ori. De aceea nimeni nu ar trebui să se simtă ofensat. Dacă prezentăm aici unele evoluții greșite din istoria bisericii, nu o facem cu dorința de a critica, ci numai din dragoste pentru adevăr. Fiecare trebuie să recunoască intenția binevoitoare și să vadă o mână de ajutor întinsă prin această broșură.

Noi credem că întregul cler este convins că învață și procedează corect. Toți sunt dornici să facă voia lui Dumnezeu. Dar nimeni nu le-a deschis ochii asupra faptului că în trecut a avut loc o deviere totală de la vestirea și practica originală a Evangheliei. Astăzi găsim multe învățături și tradiții care nu au nicio bază biblică. Orientarea duhovnicească a liderilor religioși s-a pierdut, iar masele sunt călăuzite într-o direcție greșită. Dacă este vorba despre râvnă și dedicare, acestea le găsim în toate religiile, dar strădania omenească nu este suficientă pentru a ne aduce sub harul lui Dumnezeu.

În această scurtă prezentare vom aborda anumite teme în stil telegrafic. În alte publicații sunt abordate pe larg învățăturile de bază și alte teme. La fel, dorim ca evoluția actuală a evenimentelor să fie privită în lumina profeției biblice.

Care este religia corectă?

Vrem să ne ocupăm aici de cea mai importantă temă care există. În fond, aceasta ar trebui să-l intereseze pe fiecare om. Indiferența ar putea deveni fatală. Fiecare știe că există religii diferite. Însă trebuie pusă întrebarea: există una adevărată? Toți pretind că sunt corecți. Dar scepticismul s-a generalizat, pe bună dreptate, în domeniul religios. Oamenii se îndepărtează de confesiunile existente și nu doresc să mai aibă vreo legătură cu Dumnezeu. În general, Dumnezeu și religia sunt privite în ansamblu. Totuși mai există oameni care, în liniște, se gândesc dacă nu există un Dumnezeu viu, care se interesează de soarta noastră. Cum se poate însă orienta cineva în mijlocul atâtor ramificații religioase existente? Cine poate da un răspuns clar la toate aceste întrebări? Sau este totul numai o înșelăciune? Au hindușii dreptate? Au musulmanii dreptate? Sau budiștii? A înviat vreunul din fondatorii acestor religii ca să ne spună? Până în prezent, omenirea a auzit numai despre învierea Unuia. Toți ceilalți au fost îngropați împreună cu învățăturile lor.

Adevărul poate veni numai de la Cel adevărat. A inaugurat El cândva vreo religie? Dacă da, când, unde și care? Dacă nu, atunci niciuna nu are dreptul să folosească Numele Lui. Orice om, nu că poate fi derutat, ci este de fapt dus în eroare. De aceea nu ne putem baza pe fondatorii religiilor sau pe liderii religioși, cum nu ne putem baza nici pe noi înșine. Fără să mai ținem seama de celelalte religii mondiale cunoscute, doar în cadrul creștinismului există câteva sute de confesiuni religioase. Fiecare din ele are învățături deosebite și oferă membrilor ei mântuirea într-un mod propriu. Desigur că nu se poate presupune că vreo instituție religioasă ar induce în mod intenționat pe oameni în eroare, dar faptul că există atâtea curente religioase ne obligă să medităm.

Oricine vrea să ajungă la o țintă trebuie să pornească la drum. Dar cum găsim noi drumul care ne duce cu siguranță la ținta veșnică? Cum găsim noi adevărul pe care să ne putem bizui în mod absolut? Trebuie să existe o posibilitate pentru a descoperi calea divină în mijlocul tuturor încurcăturilor omenești. În timpul acesta modern și avansat, cine se mai poate încrede orbește într-o credință? A prezenta

ceva ca fiind divin nu este suficient, este necesară o legitimare de Sus! Fiecare ar trebui să facă uz de dreptul său de a se orienta spiritual. Este în joc mai mult decât această scurtă viață pământească.

Noi suntem rânduiți pentru părtășie cu Tatăl nostru ceresc. Nu există numai o viață temporară, ci și o viață veșnică. Așa de sigur cum există un trup fizic, la fel de sigur există unul duhovnicesc. Pe cât de sigur există viața pe pământ, la fel de sigur există viața în cer. Același Dumnezeu a creat cerul și pământul și tot ce există pe el. Creațiunea maiestuoasă depune o mărturie puternică pentru Creator.

Mulți cred că apartenența lor la vreo biserică sau adunare religioasă ar fi în legătură cu mântuirea lor. Perspectiva aceasta este promovată, mai mult sau mai puțin, în diferite religii. Fac toți numai promisiuni goale?

Cine trece printr-un cimitir, poate citi inscripțiile încurajatoare de pe pietrele funerare: „Aici se odihnește în pace...”, sau „A plecat mântuit acasă...”, „Ascuns în Dumnezeu...”. Și anunțurile din ziare sună foarte frumos: „...adormit fericit”, sau „...chemat acasă de Dumnezeu”, „Înconjurat de sacramentele de înmormântare ale bisericii romano-catolice a încetat...”. Se naște impresia că toți decedații sunt cu Domnul. Care este însă realitatea? Au avut cei trecuți din viață de fapt o legătură personală cu El?

Celor rămași le sunt adresate în cimitir cuvinte de mângâiere: „I-a plăcut Domnului ca fratele sau sora să fie primit în Împărăția Sa...”. În biserică li se spune însă celor îndoliați că, de fapt, cei trecuți din viață nu se află în paradis, ci în purgatoriu. Pe lângă faptul că această noțiune este o invenție omenească și nu este amintită niciodată în Sfânta Scriptură, trebuie să ne punem serios întrebarea: care este de fapt adevărul? Unde este acum, cu adevărat, cel trecut din viață? Se poate ca oamenii să fie ținuți în rătăcire de la naștere până la moarte, iar la urmă să fie doar mângâiați? Toată viața li se spune că sunt binecuvântați, iar după deces se spune că de fapt ei nu au ajuns la țintă. Nu este religia doar opiul care-i liniștește pe oameni, până la timpul trezirii groaznice?

Ani de-a rândul ei primesc „sacramente ale harului mântuitor”, fără a fi primit de fapt mântuirea. De la botezul sugarului, până la ultima ungere, ei sunt pregătiți pentru mântuire. După toate strădaniile, la urmă se constată un rezultat foarte trist: cel răposat nu a fost primit sus, ci s-a dus în jos.

Nimeni nu poate vorbi în problema aceasta mai bine decât

medicii și asistentele medicale care sunt martori, în mod repetat, la momentul trecerii din viață a ființei umane. Indiferent de apartenența religioasă, în fața morții are loc o luptă. În general, deznădejdea celor de pe patul de moarte nu este recunoscută. Nu există nici cea mai neînsemnată urmă de credință, siguranță și bucurie. Presupunerea de a fi făcut tot ce a cerut Dumnezeu, după buna știință și cu conștiinciozitate, se arată atunci ca falsă; de fapt, n-a fost vorba de nimic din ceea ce cere Dumnezeu, ci de ceea ce pretind bisericile membrilor lor.

Pentru că aici vorbim despre viață și moarte, toți ar trebui să se supună unei cercetări personale. Fiecare om, indiferent de rasă și naționalitate, are dreptul să afle adevărul despre Dumnezeu și despre sine însuși. Fiecare om, căruia destinația sa veșnică nu-i este indiferentă, este chiar dator să compare cu Sfânta Scriptură tot ce este învățat și practicat. Numai ceea ce vine de la Dumnezeu ne va și călăuzi la Domnul și poate rezista înaintea Lui. Cine spune „Mie îmi este indiferent! După mine, potopul!”, nu este conștient de ceea ce vorbește.

Biblia este de fapt singura carte de pe pământ care ne informează despre Dumnezeu și ne arată voia Sa. Ea conține de la început până la sfârșit fapte autentice, confirmate de Dumnezeu. Noi ar trebui să luăm în serios viața, la fel și moartea noastră. Aici nu vrem să-i înfricoșăm pe cei în viață în fața morții, din contră: aici vrem să arătăm calea și ținta adevărată. Credința și încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său trebuie restabilită cu orice preț. Dumnezeu este adevărat, Cuvântul Său se ridică deasupra oricărei îndoieli. În toate religiile li se insufflă oamenilor frică de Dumnezeu, dar în același timp ei își pun nădejdea în instituțiile religioase omenești. Sarcina noastră este să zdruncinăm încrederea oamenilor în toate religiile și să restabilim încrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său.

Cel Atotputernic are un plan cu omenirea. Din păcate, oamenii au propriile lor planuri și, în cadrul Împărăției lui Dumnezeu, ei și-au construit propriile lor împărății religioase. Cele omenești și cele dumnezeiești se află într-o contradicție directă. Oricine dorește să se încadreze în planul și hotărârea veșnică a lui Dumnezeu trebuie să iasă din toate religiile inventate în decursul vremii.

Dumnezeul cel Atotputernic este în același timp Atotștiutor și Și-a întocmit planul pentru omenire înainte de întemeierea lumii. Întreruperea temporară care a intervenit prin eșecul omeneșc,

neascultarea și încălcarea Cuvântului, nu va anula scopul Său veșnic. Pentru că Domnul a știut totul dinainte, El a putut astfel planifica totul în conceptul Său. Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de adevărat și infailibil ca și El Însuși.

Calea lui Dumnezeu cu omenirea este descrisă cu claritate în Cuvântul Său. Din păcate, această cale a fost întunecată cu tradiții și învățături religioase, devenind impracticabilă. Chiar dacă dogmele sunt vechi de sute sau mii de ani, ele rămân ceea ce sunt: învățături introduse de oameni și nimic altceva. Ele nu pot deveni dintr-o dată adevărate doar pentru că au fost emise de o anumită instituție religioasă. Ce este omenesc nu va deveni niciodată divin și ce este divin nu va deveni niciodată omenesc. Adevărul și minciuna se exclud reciproc. Ori avem de-a face cu adevărul, ori cu falsul. Originea întregului adevăr este Dumnezeu; inițiatorul tuturor minciunilor este Satana. O minciună perfectă este o prezentare falsă a adevărului, iar lumea religioasă este plină de astfel de falsuri. Orice teorie sau rânduială care nu corespunde cu Sfânta Scriptură nu poate fi niciodată de origine divină. Cuvântul lui Dumnezeu conține mărturia întregă pe care a lăsat-o omenirii Domnul.

Prorocii Vechiului Testament au vestit venirea lui Mesia și prin aceasta, mântuirea lui Dumnezeu; apostolii au devenit astfel martorii prorociilor împlinite în Răscumpărătorul; prin predicarea Evangheliei este vestită tuturor oamenilor oferta divină a harului. Un adevăr confirmat de Dumnezeu poate fi crezut de oricine. Între Biserica primară și lumea creștină de azi este o diferență imensă. Tot ce a existat în Biserica primară lipsește în biserica modernă de azi și tot ce există în lumea creștină organizată de azi, nu a fost în Biserica primară. O comparație limpește totul.

Vestirea Evangheliei în zilele de început ale creștinismului era conform Scripturii. Apostolii au fost învățați de Domnul Însuși și stăteau sub călăuzirea Duhului Sfânt. Cine citește primele capitole din Faptele Apostolilor află despre viața Bisericii primare. În mijlocul ei era descoperită o plinătate a Duhului și a binecuvântării lui Dumnezeu! Primii creștini erau o inimă și un suflet, împărțeau totul între ei și formau o mare familie a lui Dumnezeu. Biserica primară nu era o organizație rigidă, ci un organism viu. Domnul nostru a spus: „*Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui*” (Mat. 16:18). El mai este preocupat de aceasta și astăzi.

Așa cum Dumnezeu S-a descoperit prin Hristos, tot astfel S-a

descoperit Hristos prin Biserica Sa. Aceeași vestire, aceeași slujbă a fost continuată. Se întâmplau semne mari și minuni. Necredincioșii deveneau credincioși, cei robiți de dughuri deveneau liberi, iar bolnavii se însănătoșeau. Totul era valabil, încă; pentru cei care deveneau credincioși era încă valabil Cuvântul lui Dumnezeu ca unitate de măsură. Ei își puneau încrederea în Domnul pe care L-au văzut în slujba, suferința și moartea Sa și după învierea Sa. Respectul față de El era în ei, pentru că ei trăiseră totul împreună cu El și se adunau în Numele Lui.

În Biserica primară erau apostoli, proroci, păstori, evangheliști și învățători: „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători...; Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători...” (1 Cor. 12:28, Efes. 4:11). Aceste slujbe au fost așezate de către Dumnezeu în Biserica Sa. Ele erau necesare pentru zidirea duhovnicească și se completau reciproc. Atunci nu știa nimeni despre papă, cardinali, arhiepiscopi, preoți, călugări sau călugărițe. Toate aceste lucruri privity astăzi de lumea creștină ca fiind ceva de la sine înțeleș, nu existau în timpul acela.

Conform vocii lui Dumnezeu, Biserica Sa a fost gândită la început ca o lucrare divină pe pământ. Nimeni nu are dreptul să aducă în cadrul ei ceva nebiblic. Ea este compusă, de fapt, din bărbați și femei cu slăbiciuni, din păcătoși iertați care devin copii ai lui Dumnezeu, dar învățătura și practica ei trebuie să corespundă de la început până la sfârșit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce nu rezistă aici la examinare înaintea Cuvântului, precis nu va rezista nici în ziua de apoi în fața judecării lui Dumnezeu. Este imposibil ca un om care crede Biblia să primească învățături inventate și introduse. Singura mărturie de credință valabilă, nu este scrisă într-un catehism, ci numai în Sfintele Scripturi.

Apostolii nu au avut nimic de-a face cu apariția „regula veritatis” (așa numitul „crez” sau „simbolul credinței” - n.tr.), care a fost prezentată ca un statut apostolic. La sfârșitul acesteia scrie despre credință: „...în Duhul Sfânt, o biserică sfântă, iertarea păcatelor, învierea trupului. Amin”. În fiecare duminică, milioane de oameni ai tuturor confesiunilor creștine din lumea întregă repetă: „Eu cred în Duhul Sfânt, în sfânta biserică catolică și în comuniunea sfinților”. Această compoziție nu provine din timpurile ce au urmat imediat după apostoli, ci a fost concepută abia după conciliul de la Niceea și

definitivată în sinoadele următoare. Pentru a-i conferi acesteia o oarecare greutate, ei s-au folosit în mod nejustificat de autoritatea apostolilor.

Același lucru este valabil și pentru cartea „Didahia”, care a fost găsită abia în anul 1883, într-o mănăstire și care, la fel, a fost datată în mod tendențios la sfârșitul primului veac creștin. Această carte nu are nimic comun cu învățătura celor doisprezece apostoli. Acolo scrie, de exemplu: „Dacă dobândești ceva prin munca mâinilor tale, atunci ar trebui să dăruiești ceva și pentru iertarea păcatelor tale”. Aceasta este Evanghelia? Apostolii L-au cunoscut în persoană pe Acela care ne-a iertat păcatele. Ei ar spune astăzi, în orice punct, la fel ca atunci. A fost scris în Noul Testament, ca să putem verifica totul. Cine mai respectă astăzi Cuvântul: „*Cercetați toate lucrurile...*”? (1 Tes. 5:21). Dumnezeu nu Se contrazice. Hotărârile Lui sunt desăvârșite. Toate aparentele contradicții sunt în mintea celor învățați, dar nu în Cuvântul Său.

Orice om care nu privește prin ochelarii religioși trebuie să se sperie când vede ce deviere a avut loc. Credința originală a fost modificată în așa fel, încât este de nerecunoscut. Se predică de fapt o altă Evanghelie.

Dacă vrem, putem spune că toți oamenii vor să fie sinceri în felul credinței lor, dar prin aceasta falsul nu devine adevăr. Dacă este vorba despre întrebări cu privire la credință și învățatură și la practica din biserică, atunci problema nu se rezolvă la un conciliu; mai degrabă, singura sursă de informație valabilă este ceea ce ne-a lăsat Biserica primară. Întrebările și problemele bisericesti pot fi discutate în instituțiile corespunzătoare; dar învățătura și practica lui Hristos și a apostolilor a fost stabilită demult. Luther a spus la Worms în 18 aprilie 1521: „Deoarece Maiestatea voastră și excelențele voastre pretind un răspuns clar, simplu și precis, îl voi da. Dacă nu sunt dovedit ca vinovat prin mărturia Scripturii sau prin argumente clare (pentru că eu nu cred nici în papă, nici în concilii, întrucât este o realitate faptul că au greșit adesea și s-au contrazis), atunci sunt încredințat de versetele biblice pe care le-am citat și conștiința mea este prizonieră Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu pot și nici nu vreau să retractez ceva, pentru că nu este nici sigur și nici drept să acționez împotriva conștiinței mele. Aceasta este poziția mea, nu pot să fac altfel, Dumnezeu să mă ajute. Amin”.

Noi suntem preocupați de planul veșnic al Atotputernicului

Dumnezeu pentru omenire și vrem să contribuim la limpezirea lucrurilor prin punerea lor față în față. Este vorba despre două lucruri absolut diferite și despărțite unul de altul. Unul este domeniul dumnezeiesc, celălalt omenesc. Cine Îl recunoaște pe Dumnezeu, va crede ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce s-a hotărât la diferitele concilii și sinoade. Cuvântul lui Dumnezeu nu este supus schimbărilor vremii, el este valabil pentru totdeauna și este decisiv.

Trebuie să fie clar pentru orice om că Sfânta Scriptură conține mărturia complet încheiată a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a uitat absolut nimic. Mai întâi, în măsura în care s-a neglijat ceea ce era divin, s-a înlocuit cu ceea ce era omenesc. Toate hotărârile care au fost luate în decursul istoriei bisericii, nu vor fi niciodată o parte a testamentului divin, pentru că nu au făcut parte din învățătura originală a lui Hristos și a apostolilor, care a fost întemeiată pe Cuvântul profetic.

Avertismentele serioase din Vechiul și Noul Testament nu trebuie să fie încălcate, nici trecute cu vederea. Este scris: „*Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu și să nu scădeți nimic din ele*” (Deut. 4:2). Mai târziu, Domnul a spus către fariseii și cărturarii care nu au înțeles ceea ce au spus Moise și prorocii, ci urmau tâlcuirile și tradițiile lor: „*Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești*” (Mar. 7:6-7).

În plus, multe confesiuni creștine lasă Cuvântul lui Dumnezeu în mare măsură la o parte, fiind încurcate în învățături omenești. Totuși, acum există mai multă activitate religioasă ca oricând. Dar deasupra tuturor vestirilor și practicilor nebiblice scrie, încă, același cuvânt: „*Degeaba!*” Degeaba sunt toate rugăciunile, toate serviciile divine; degeaba toate cântările și ritualurile; degeaba toate planurile de evanghelizare în masă sau conferințele bisericesti – tot ce se face în Împărăția lui Dumnezeu și nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu, nu valorează nimic înaintea Lui. Câte programe religioase ar trebui să recunoască El? De partea cui ar trebui să fie El?

Domnul nu permite niciun amestec. El vrea ca sămânța curată a Cuvântului să fie păstrată în forma originală și să fie semănată. El le reproșează într-un mod aspru conducătorilor religioși, care beneficiază ca și atunci de un mare respect din partea poporului: „*Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră*” (Mar. 7:9).

Trebuie să lăsăm dogma la o parte, iar adevărul să fie pus în locul ei.

Domnul Însuși ne îndeamnă cu un avertisment pătrunzător: „*Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat... N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos*” (Prov. 30:5-6). Toți aceia care adaugă ceva la mărturia încheiată a Sfintei Scripturi, la Vechiul sau la Noul Testament, vor sta ca mincinoși, vor fi trași la răspundere de către Dumnezeu și vor fi condamnați. De la Grădina Eden încoace, Satana, mincinosul cel bătrân și-a exercitat influența printre oameni, răstălmăcind Cuvântul lui Dumnezeu. El va răsuci până la sfârșit Cuvântul și astfel va înșela omenirea. Numai aceia care își dau seama și se retrag de sub influența sa, pot să se așeze sub influența divină care, prin Duhul, vine numai din Cuvânt.

Duhul Sfânt este Duhul adevărului și numai Cuvântul lui Dumnezeu este Cuvântul adevărului. În ultimul capitol al Bibliei avem averizarea finală: „...*dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*” (Apoc. 22:18-19).

Cine poate să respingă aceste cuvinte? Exact așa cum s-a împlinit ce a spus Dumnezeu la început, „*în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit*” (Gen. 2:17b), la fel se va adeveri și acest Cuvânt ca adevărat. Dumnezeu vrea să exprime ceea ce spune și spune exact ceea ce exprimă. Scriptura nu poate fi desființată. Toate deciziile Lui sunt neschimbătoare și desăvârșite.

Testamentul

Apostolul vorbește despre un testament, o ultimă dispoziție care, după ce intră în vigoare, nu mai poate fi modificată sau completată ulterior. „*Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva*” (Gal. 3:15). Odată cu moartea Domnului nostru, a intrat în vigoare Noul Testament. Cum au putut îndrăzni oamenii să facă atâtea schimbări? În Evrei 9:16-17 se mai face o dată referire la problema aceasta și se explică: „*În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după*

moarte. N-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut”.

Din cauza moștenirii unui om se nasc adesea multe certuri. Dar este exclus ca ultima lui voie exprimată în scris, să fie modificată complet; însă chiar acest lucru s-a întâmplat într-un mod de neconceput cu Testamentul Domnului. Pe de-o parte oamenii se referă la Hristos, pe de altă parte ei au făcut din El și din moștenirea Lui cu totul altceva. Ceea ce a lăsat El ca moștenire a fost făcut fără putere, iar la Cuvântul lui Dumnezeu au fost adăugate păreri total străine.

Orice comunitate bisericească are dreptul să creadă și să facă ce dorește. Dar dacă se pretinde a fi Biserica Dumnezeului celui Viu sau Biserica lui Isus Hristos, atunci trebuie primit Cuvântul lui Dumnezeu și Testamentul lui Isus în toată plinătatea sa, așa cum ne-a fost lăsat ca moștenire. Unde își au atunci locul toate dogmele și doctrinele introduse în decursul istoriei bisericești? Ele nu aparțin, de fapt, Testamentului care ne-a fost lăsat.

În conștiința oamenilor s-a fixat gândul că bisericile organizate sunt întemeiate de Dumnezeu și că acestea învață și lucrează pe pământ în locul lui Hristos. Ce sunt ele de fapt? În micul catehism citim la sfârșit, sub titlul „Poruncile bisericii”, ultima parte: „Hristos a împuternicit pe conducătorii bisericii să emită porunci. El vrea să ținem poruncile bisericii din dragoste pentru El”. Unde și când a spus Hristos așa ceva? Poruncile lui Dumnezeu au fost date demult și ar trebui să fie cunoscute de toți. Dar din păcate, omenirea a privit poruncile bisericii ca porunci ale lui Dumnezeu și a căzut astfel în eroare.

Pe timpul lui Constantin, biserica lumească a fost recunoscută ca biserică de stat. În anul 313 d.H., el a început prin mișcări politice ca de șah să câștige pentru scopul său creștinismul și păgânismul. La dorința sa a fost convocat conciliul de la Niceea.

După anul 325, el a sprijinit în egală măsură construirea de biserici cât și de temple păgâne. Sub domnia lui, lumea creștină a luat forme fixe și stabile, iar prin aceasta creștinismul lumesc a devenit, în cadrul împărăției romane, o putere spirituală mondială. Eusebiu a văzut în Constantin un salvator din situația deosebit de grea în care se afla biserica. După prigoanele groaznice de sub Nero și Dioclețian, creștinii au început acum să răsuflă mai ușurați.

Însă în anul 380 s-a pus deja capăt libertății religioase, prin domnia lui Teodosiu și Grațian. Până atunci încă mai existau adunări care aveau diferite orientări de credință, pe lângă creștinismul

recunoscut de stat. De atunci înainte, oamenii au fost forțați prin puterea statului să devină creștini „romani”. Acest proces a fost încheiat sub Iustinian (527-565). Biserica era acum, în sfârșit, biserica recunoscută de stat, iar preoții au devenit funcționari de stat. Odată cu prăbușirea imperiului mondial roman și păgân, s-a impus dominația religioasă romană. Groaznicul Ev Mediu începuse; și astfel au trecut aproape o mie de ani până la izbucnirea Reformei. Autocrația statului și a bisericii, în care biserica avea aproape întotdeauna ultimul cuvânt, a avut ca rezultat prigoana tuturor credincioșilor de alte credințe. Popoare întregi au fost creștinate cu forța. Milioane au murit ca martiri, printre ei sute de mii de evrei care au fost socotiți „ucigași ai lui Hristos” și „dușmani ai lui Dumnezeu”. Biserica devenise un factor de putere politică.

Deja după primele două secole d.H. au fost introduse tot felul de învățături inventate. Dar în secolul al treilea a început forțarea generală. A fost cerută aderarea la toate învățăturile și practicile noi. Au fost introduse crucifixul, semnul crucii, lumânările și tămâia. Tot felul de lucruri noi au fost introduse: adorarea sfinților, jertfa zilnică a euharistiei și multe altele.

La conciliul din Efes, 431 d.H., a fost proclamată adorarea Mariei ca „mamă a lui Dumnezeu”. În jurul anului 500, preoții (cum erau numiți de acum) au început să se îmbrace în uniforme. Au mai urmat serbările în cinstea fecioarei Maria, sărutarea piciorului papei, închinarea în fața statuilor și a moaștelor, adorarea lui Iosif și postul de vineri. Celibatul (interzicerea căsătoriei) pentru preoți a fost introdus în anul 1079, apoi rozariul, vânzarea de indulgențe, învățătura transsubstanțierii, sărbătoarea „Corpus Christi”, etc., până la vestirea dogmei despre înălțarea trupească a Mariei; de asemenea, spovedania, despre care nu s-a știut nimic în timpul apostolilor.

Lista ar mai putea continua. În acest punct trebuie să spunem cu claritate că toate aceste dogme nu au nimic comun cu creștinismul primar și nici cu învățăturile apostolilor. Cu ce drept au fost ele introduse? În general, fiecare învățătură originală a fost modificată și i s-a adăugat mult, așa încât nimic nu mai este corect.

Domnul a spus, de exemplu: „Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri” (Mat. 23:9). Cine poate înțelege că aceste cuvinte au fost complet ignorate, iar o lume întreagă cade la picioarele unui om, i se închină și îl onorează cu „sfântul părinte”? Așa vorbește

Domnul: „...*Nu voi da altuia slava Mea!*” (Isaia 48:11b). Domnul Isus ne-a învățat să ne rugăm: „*Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău...*”. Nu este pur și simplu o hulă desconsiderarea Cuvântului Domnului și folosirea acestei adresări pentru un om? Cine este de fapt sfântul Tată al Căruia nume trebuie sfințit? Este El în ceruri sau pe pământ?

Unde se relatează în creștinismul primar despre diferitele apariții ale Mariei? Unde se relatează despre locuri de pelerinaj sau despre închinarea la sfinți? Din contră, Biblia avertizează și interzice orice comunicare cu morții. Acolo este vorba despre spiritism și ocultism. Și venerarea patronilor păzitori este absolut nebiblică, mai mult: astfel de practici își au obârșia în cultul zeilor păgâni.

La fel de puțin există în Biblie vreo indicație că Maria ar fi mijlocitoare între Dumnezeu și oameni. Este scris: „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” (1 Tim. 2:5). În Cuvântul lui Dumnezeu scrie foarte clar: „...*avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2:1-2).

La fel, Noul Testament ne relatează numai despre înălțarea la cer a lui Isus Hristos: „*Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer*” (Luca 24:51). Niciun apostol nu a știut ceva despre înălțarea trupească a Mariei. Abia în anul 1951, legenda că Maria ar fi primită cu trup și suflet în cer, a devenit o dogmă. O bază biblică pentru așa ceva nu există. Poruncile omenești nu au mântuit încă pe nimeni, ci mai degrabă au împiedicat milioane de oameni să ajungă la mântuire.

Pretenții nebiblice

În Scripturi nu există nici cel mai mic indiciu în legătură cu vreo personalitate autoritară care să fie numită ca urmaș al lui Petru. Nicăieri nu este vorba despre un locțiitor al lui Hristos. Biblia relatează doar despre urmași ai lui Isus Hristos. La fel, nu este scris nimic despre faptul că apostolul Petru ar fi fost așezat ca și cap vizibil al bisericii. Cum poate să fie un om capul, dacă Însuși Hristos este Capul?

Despre Isus Hristos este scris: „*El este mai înainte de toate*

lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii” (Col. 1:17-18). Cine ridică pretenția de a fi cap, se ridică prin aceasta la același nivel cu Hristos și trebuie să se supună astfel sentinței Cuvântului: *„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”* (2 Tes. 2:3-4). Un creștin credincios biblic poate să recunoască ca și Cap al Bisericii numai pe Domnul și Mântuitorul. Hristos nu a rânduit un locțiitor, sau un „Vicarius Filii Dei”. El Însuși Și-a răscumpărat Biserica și o desăvârșește.

Este interesant de citit despre dezvoltarea spirituală din istoria bisericii. Legenda că Petru ar fi slujit ca episcop la Roma și ar fi înmormântat acolo, nu poate fi dovedită istoric. Este relatat doar despre un magician, numit Simon Magul, care a impresionat Senatul și poporul Romei în așa fel încât a fost declarat zeu și i s-a făcut o statuie, pe care se poate citi: „Simoni deo sancto”.

Ce are a face o astfel de povestire cu omul lui Dumnezeu, Simon Petru, care nu a călcat vreodată în Roma? Și în problema aceasta ne referim doar la Sfânta Scriptură. Conform Galateni 2:9 s-au întâlnit apostolii Petru, Iacov și Ioan pe de-o parte, cu apostolul Pavel și Barnaba de altă parte și s-au înțeles prin strângerea mâinilor, ca Pavel și Barnaba să meargă la păgâni, iar Petru și ceilalți la evrei. *„Și, când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur”* (Gal. 2:9).

Pavel a fost remarcabilul apostol al neamurilor, deoarece Dumnezeu l-a pus deoparte pentru acest scop. Lui, Dumnezeu i-a spus: *„Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri”* (Faptele Ap. 22:21). Către biserica din Roma, Pavel scrie în Romani 15:28 *„voi pleca în Spania și voi trece pe la voi”*. Călătoriile misionare ale apostolului Pavel, inclusiv cea de la Roma, au fost descrise clar. De ce nu se relatează nimic despre o singură călătorie a lui Petru în acel oraș? De la Roma, Pavel a scris cele mai multe epistole către biserici și către persoane individuale. Mulți care au fost împreună cu el sunt amintiți cu numele, fără ca Petru să fie amintit măcar o singură dată. Cine își poate închipui că o astfel de situație ar fi fost posibilă dacă

Petru ar fi lucrat împreună cu Pavel la Roma?

În sfârșit, este de o importanță secundară unde a fost și unde a lucrat un om al lui Dumnezeu. Noi vrem doar să demascăm o fabulă religioasă pe care se bazează o mare instituție și prin care ea dorește să confere autoritate învățăturilor ei. Aici putem răspunde numai cu cuvintele lui Petru: „*nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite...*” (2 Pet. 1:16).

De asemenea, Scripturile nu ne relatează nimic despre o succesiune apostolică. În anul 440 d.H, când Leon cel Mare a fost ales episcop al Romei, el a ridicat pretenția că episcopul roman ar avea prioritate față de ceilalți episcopi. El a fost acela care s-a referit prin aceasta la Matei 16:18, „*Și Eu îți spun: tu ești Petru* (grecește: Petros) *și pe această piatră* (grecește: petra) *voi zidi Biserica Mea...*”. Printr-o ceremonie, el s-a proclamat pe sine ca urmaș al lui Petru. Printre „nicolași” exista demult ideea aceasta, dar încă nu fusese legată de o slujbă spirituală. Această orientare religioasă făcea deosebire între ascultătorii laici și frații lucrători. Aceasta este cu totul împotriva Cuvântului. Biserica răscumpărată formează o „preoție împărătească”: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat să fie al Lui*” (1 Pet. 2:9).

Toți istoricii știu că dedicatul om al lui Dumnezeu, Policarp (†155) a fost împreună cu Ioan, apostolul iubit de Isus, care a fost deportat pe insula Patmos. El a auzit mărturia curată din gura apostolului Ioan. Nici măcar o dată nu se găsește în scrierile lui cel mai mic indiciu al ideilor inventate mai târziu. Ireneu (†202), un trimis al lui Hristos îmbrăcat cu putere, a fost împreună cu Policarp o perioadă de timp considerabilă. Nici el nu a avut nimic de relatat despre un succesor al lui Petru. Până atunci ei au căutat să se țină de Cuvântul lui Dumnezeu, cât era posibil. Tertulian (†220) a spus: „A Domnului este sentința și judecata, nu a slujitorului”.

Nici la conciliul de la Niceea nu a fost pomenit un asemenea gând de către cei doi vorbitori, Atanasie și Arie. Abia în anul 445, împăratul Valentinian l-a confirmat pe episcopul roman ca și cap suprem al bisericii din apus. Acum, întreaga putere pleca de la Roma. Cunoscutul învățător bisericesc, Augustin din Hippo (354-430), a întărit acest gând când a scris despre un „stat dumnezeiesc”. Pentru el, biserica autorizată romană însemna Împărăția de o mie de ani. El învăța pe alții că „Biserica este autoritatea”. Dar unde rămâne

autoritatea Celui ce a spus: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*”?

Această evoluție nebiblică nu-și are originea în timpul apostolilor sau în Biserica primară. Așa cum a fost deja amintit, atunci existau numai slujbe rânduite de Domnul pentru întreaga Biserică. Dar fiecare comunitate locală avea frați responsabili. Ei au fost numiți „bătrâni”, „supraveghetori” sau „episcopi”. În epistola către filipeni de exemplu, apostolul Pavel salută Biserica Domnului ca sfinți și iubiți împreună cu episcopii și diaconii lor. Aceste două slujbe aparțineau bisericii locale. O condiție biblică pentru această sarcină era ca un astfel de bărbat să fie căsătorit: „*Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții*” (1 Tim. 3:2). Niciodată nu i s-a cerut vreunui apostol sau proroc să fie căsătorit, ci numai episcopilor și diaconilor. Numai acela care a avut de înfruntat personal probleme familiale și de căsnicie îi poate ajuta pe alții cu sfaturi din propria lui experiență.

Dar Duhul lui Dumnezeu a descoperit deja atunci, așa cum a spus chiar apostolul Pavel, că lucrurile nu vor rămâne așa. În 1 Timotei 4 citim: „*Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuițarea bucatelor...*”. La ce ne gândim când citim acest cuvânt? El s-a împlinit literă cu literă.

O interpretare greșită

Cine citește cu atenție Matei 16:18, va constata că Domnul nu a spus acolo: „Tu ești Petru și pe tine voi zidi Biserica Mea”, ci „*Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea*”. Nu este corect să se ia un singur verset și să se tâlcuiască după bunul plac. Pentru un răspuns clar este necesar să se citească întregul context.

În Vechiul și în Noul Testament, Domnul este asemănat de multe ori cu o stâncă, dar niciodată un om. Petru primise descoperirea divină despre Hristos, iar câteva minute mai târziu el a trebuit să-și recunoască eșecul și imperfecțiunea. La numai câteva versete după aceea, Domnul i-a spus aceluiași Petru: „*Înapoia Mea, Satano: tu ești*

o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Mat. 16:23). Acest cuvânt ar trebui să dea de gândit tuturor aceluia ce își permit să introducă în Cuvântul lui Dumnezeu propriile păreri. Tot ce nu corespunde cu Cuvântul scris, vine dintr-o inspirație falsă. Aceleași cuvinte pe care le-a rostit Domnul atunci către Petru, care în clipa aceea nu mai gândea dumnezeiește ci omenește, le spune El astăzi fiecărui om care stă sub o inspirație falsă.

Pe terenul spiritual nu se pune problema dacă promovăm gânduri care par bune și adevărate, ci dacă prezentăm gândurile veșnice ale lui Dumnezeu, pe care El le-a exprimat cu claritate în Cuvântul Său. Există numai două surse de inspirație. Omul se alimentează fie din unul, fie din celălalt. Primelor ființe umane din Grădina Eden, Satana le-a prezentat propria lui tâlcuire a Cuvântului. Mai întâi Eva a ascultat tâlcuirea, apoi Adam a ascultat-o pe ea. Așa a început tot necazul pe pământ. Trebuie să le fie clar tuturor că Satana nu va veni niciodată cu o veste despărțită de Cuvânt sau împotriva lui Dumnezeu. Așa ceva ar fi prea vizibil. El se folosește întotdeauna de Cuvântul lui Dumnezeu, dar îl redă într-o lumină falsă. Pentru că numai atunci când îi face pe oameni să creadă că ei vor face lucrarea lui Dumnezeu, poate el să îi înșele. De aceea, ce a spus el de atunci încoace sună foarte evlavios.

Din relatarea ispitirii Domnului nostru reiese că dușmanul a venit și la El cu texte biblice pe care le-a rupt însă din context și le-a folosit în mod greșit. Domnul i-a răspuns însă de fiecare dată: *„De asemenea este scris...”*. De aceea, referirea la citate biblice nu înseamnă absolut nimic, dacă acestea nu sunt în concordanță cu mărturia de ansamblu a Sfintelor Scripturi. Deși vrăjmașul va apărea de fiecare dată citând Biblia, el nu va lăsa niciun citat în contextul lui original.

Cheile

Cuvintele: *„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor”*, pe care Domnul le-a adresat lui Petru, sunt în legătură directă cu chemarea și trimiterea lui. Când Biserica primară a fost adunată în ziua Cincizecimii, Petru s-a ridicat ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Umplut cu Duhul Sfânt, el a prezentat mulțimii venite, în câteva

cuvinte, adevărurile de bază ale mântuirii. Pentru credincioșii nou testamentari, aceste învățături sunt obligatorii pentru totdeauna.

O cheie simbolizează accesul într-un anumit loc. Dacă cineva posedă cheia unui palat, a unei case sau a unei mașini, înseamnă că are posibilitatea să intre. Lui i se deschid ușile închise și el are voie să intre. Dacă cineva are cheile Împărăției cerurilor, atunci i se deschide Împărăția lui Dumnezeu cu toate bogățiile, cu toate fâgăduințele și cu toate darurile. Pur și simplu el are intrare liberă la toate lucrurile pregătite de Dumnezeu. Prin cele spuse lui Petru, Domnul a dorit să sublinieze faptul acesta într-un mod deosebit. Mai întâi, autoritatea divină s-a referit, în chip profetic, la Domnul nostru: „*Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va închide și când va închide el, nimeni nu va deschide*” (Isaia 22:22). Mai târziu, El a dăruit-o robilor Săi, pe care El personal i-a chemat în slujba Sa.

Într-un mod fals a fost scos din context și textul din Matei 18:18. Acolo Domnul nu se adresează lui Petru, ci întregii Biserici. De aceea El a spus, la plural: „*Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer*”. Unde scrie că fețele bisericești ar fi în măsură să lege puterile Satanei, să scoată draci și să-i dezlege pe cei legați? Oricine poate purta o cheie la o haină lungă. Dar cine posedă autoritatea divină?

Și versetul următor dovedește clar că Domnul Se adresează întregii Biserici: „*Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”. Este de neînțeles cum de este aplicat vers. 18 exclusiv funcționarilor religioși oficiali.

Credincioșii formează trupul Domnului și ei sunt toți egali înaintea lui Dumnezeu. Către biserica din Roma, Pavel a scris: „*Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat*” (Rom. 12:4-6). Aceste gânduri sunt exprimate mai complet de către Pavel în prima sa epistolă către corinteni în cap. 12 de la vers. 4: „*Sunt felurite daruri, dar este același Duh*”. El subliniază că noi suntem uniți laolaltă prin Duhul Sfânt ca mădulare în acest unic trup al

Domnului. De la vers. 7 el continuă: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora”. Aceasta este o experiență. Apoi el continuă și enumeră cele nouă daruri duhovnicești ale mădularelor trupului lui Isus Hristos: „Acum, dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El” (1 Cor. 12:18).

Autoritate apostolică

Apostolii și toți aceia cu adevărat trimiși de Dumnezeu nu au stăpânit niciodată prin mijloace ale puterii lumeste, ci au venit cu o autoritate divină, cu puterea Duhului Sfânt. Autoritatea divină a fost exercitată numai în legătură cu vestirea Cuvântului din însărcinarea lui Dumnezeu, autoritate care rămâne în suveranitatea lui Dumnezeu. Această autoritate nu a fost dată ca unul să-i domine pe ceilalți, ci ca toți să se supună sub mâna tare a lui Dumnezeu. Această autoritate nu este dependentă de vreo funcție religioasă, ci este legată de puterea atotcuprinzătoare a Hristosului înviat.

După învierea Sa, Domnul a spus ucenicilor prezenți atunci: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”. Mai departe scrie: „După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele (nu „tu vei ierta”), vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute»” (Ioan 20:21-23). Și acest cuvânt este foarte clar. Domnul a adresat însărcinarea atotcuprinzătoare numai unor astfel de bărbați pe care El i-a luat în slujba Sa pentru vestirea Evangheliei. Cine poate mărturisi astăzi că a fost chemat și însărcinat prin glasul Domnului? Peste cine a suflat Domnul, cu adevărat, Duhul Său ca atunci? Cine are dreptul să lucreze în Numele Său?

Petru sau Pavel au fost aleși de vreo colectivitate de oameni? Sau au fost așezați de către Dumnezeu? Acolo nu erau cardinali pentru a vota, cum s-a întâmplat din sec. al-XI-lea încoace. Nu s-a ridicat fum spre cer și nici n-a strigat de bucurie toată lumea. În Biserica primară, bărbații lui Dumnezeu au înțeles cu desăvârșire ceea ce a poruncit Dumnezeu. Ei erau călăuziți de Duhul Sfânt. Ei au adus în mod corect, la un numitor comun, toate textele biblice care aparțineau unei anumite teme.

În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a coborât peste toți cei prezenți în locul acela, ca vâjâitul unui vânt puternic însoțit de limbi

ca de foc divin. Fiind curățați astfel de focul dumnezeiesc, ei au putut vorbi Cuvântul la fel ca prorocii din Vechiul Testament, cu autoritatea Duhului Sfânt. Ceea ce a vestit Petru în prima sa predică, va fi spus până la ultima predică, de către oricine este chemat de Domnul și umplut cu Duhul Sfânt. „*Pocăiți-vă*», *le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre»*” (Faptele Ap. 2:38). Despre aceia pe care Însuși Domnul i-a trimis, El a spus: „*Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește*” (Luca 10:16).

Iertarea păcatelor

Dacă Domnul vorbește astăzi prin cineva, atunci El va vorbi la fel ca acum două mii de ani. În Luca 24:47 scrie în legătură cu Hristos: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*”. Iertarea păcatelor nu este legată de vreo instituție, ci de Isus Hristos, Cel răstignit. Duhul lui Dumnezeu poate să lucreze o pocăință necesară printre ascultători numai sub vestirea Cuvântului și să dăruiască înțelegerea pentru întoarcerea la Dumnezeu. Numai în felul acesta va primi cel credincios iertarea păcatelor. Aceasta este o trăire personală, nu o ceremonie religioasă.

În Romani 10 Pavel arată că credința biblică vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (vers. 17). Este important ca miezul predicii să nu fie o temă oarecare, ci doar Hristos și Evanghelia Lui, răscumpărarea făcută de El.

Ar trebui să ne pună pe gânduri cum, pe de-o parte oamenilor le sunt iertate păcatele toată viața lor în schimbul unei plăți, iar pe de altă parte ei sunt învățați că vor trebui să ispășească o pedeapsă pentru ele. Cuvântul lui Dumnezeu spune contrariul. „*Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul Sfânt*” (Evrei 10:14-15a). Evanghelia despre Isus Hristos este un mesaj de bucurie, un mesaj de mântuire. Prorocul Isaia a prorocit: „*Spuneți celor slabi de inimă: «Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, ... El Însuși va veni și vă va mântui»*” (Isaia 35:4). Apostolul Pavel confirmă aceasta după cum urmează: „*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, a fost*

arătat tuturor oamenilor” (Tit 2:11). Isaia a strigat: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (cap. 53:5).

Cine Îl primește pe Domnul ca Răscumpărător, nu mai poate fi pedepsit, pentru că El a luat pedeapsa noastră asupra Sa. Cine crede aceasta primește iertarea păcatelor și pace cu Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie: *„Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem...” (Rom. 5:1-2).*

Apostolul scrie în continuare despre Hristos: *„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes. 1:7).* Fiecare poate citi în Coloseni 1 de la vers. 14, cum lucrarea de mântuire este identificată cu Însuși Răscumpărătorul nostru: *„în care avem răscumpărarea”.* În Romani 1:16 Pavel spune: *„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”.* Nu se poate sublinia suficient că această credință este legată numai de Cuvântul lui Dumnezeu. În orice caz, nu oricine este în stare să învețe ceea ce dorește Dumnezeu și astfel să folosească Numele lui Hristos. Credința trebuie să fie conform Scripturilor.

În Scripturi nu sunt promisiuni goale pentru cândva, ci împlinirea se află în ceea ce a spus Însuși Domnul: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață” (Ioan 5:24).*

Cum ar putea fi iertarea, care este un dar al harului din partea lui Dumnezeu, dependentă de o ceremonie bisericească? Aceasta depinde numai de credința fiecăruia care aude Evanghelia și o acceptă. Este scris: *„Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața” (Rom. 5:18).*

Unde își mai au loc aici faptele bune pe care le-ar putea face un om pentru dobândirea mântuirii sale? Oricine posedă o inimă care poate face un lucru bun, îl va face, dar mântuirea nu și-o poate câștiga nimeni prin aceasta. Când Domnul nostru a strigat pe cruce: *„Ș-a*

isprăvit!” și a murit, atunci mântuirea noastră a fost plătită odată pentru totdeauna. Pavel explică mai departe: „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Rom. 5:19).

Așa de sigur cum prin Adam am ajuns în pierzare, în moarte și despărțiți de Dumnezeu, la fel de sigur suntem răscumpărați din pierzare prin Hristos, am trecut de la moarte în viața veșnică și am fost împăcați cu Dumnezeu. Însuși Dumnezeu a reparat greșala. Cine crede acest lucru, va afla mântuirea. Petru mărturisește simplu: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Ap. 4:12). Acestor fapte simple și clare nu le mai trebuie adăugat absolut nimic.

Ar fi fost nedemn de Dumnezeu dacă El ar fi făcut mântuirea noastră veșnică dependentă de bunăvoința altor oameni. Însărcinarea clară a unui trimis împuternicit de Dumnezeu constă în faptul de a arăta ascultătorilor prin predica din Scripturi, că pe Golgota a avut loc o mare împăcare între Dumnezeu și omenire.

În acest context el se poate adresa ascultătorilor în timpul predicii cu autoritate dumnezeiască: „Credeți, că păcatele voastre sunt iertate! Credeți că vina voastră a fost anulată! Credeți că pedeapsa voastră a fost purtată!” Acela căruia i-au fost descoperite aceste realități divine prin Duhul lui Dumnezeu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, este iertat pentru totdeauna și poate pleca liber. Dar fiecare trebuie să accepte personal oferta, ca să primească siguranța mântuirii în inima sa.

Un început nou

La scurt timp înaintea începerii Reformei prin Martin Luther, evoluția istoriei bisericii ajunsese la apogeu. Exercițarea comună a puterii de către stat și biserică în epoca respectivă este de neînchipuit. Cei ce gândeau sau credeau altfel erau învinuiți de erezie, condamnați ca eretici și omorâți sub orice formă. Aici ar fi de amintit numai inchiziția spaniolă din sec. al-XV-lea și procesele împotriva vrăjitoarelor și arderile pe rug. Nu vrem să mai amintim aici multele greșeli omenești. Vrem doar să arătăm cursul evoluției spirituale pe care l-a luat creștinismul deviat în decursul vremii.

Pământul a fost udat cu mult sânge. Unul din cei mai cunoscuți

martiri înaintea începerii Reformei a fost Jan Hus, martirizat în 1415. La conciliul din Konstanz el și-a ridicat glasul pentru ultima dată; ceilalți însă l-au silit să tacă, astfel el nu a putut rezolva nimic. El a îngenuncheat, cu ochii ridicați spre cer și a ascultat în liniște pronunțarea sentinței. Atunci a strigat: „Doamne Isuse, eu Te rog din pricina milei Tale, iartă-i pe toți dușmanii mei”. „Părinții” conciliului au râs, iar el a fost condus la rug, ca să fie ars.

Dar Reforma, care a introdus un punct de cotitură în istoria bisericii, nu a mai putut fi oprită. Adevărul Evangheliei și-a croit drum cu putere. Martin Luther și alții s-au ridicat împotriva abuzurilor care fuseseră aprobate și sprijinite de către biserică. Cunoscutul vânzător de indulgențe Tetzl, făcea parte dintre aceia care îl huleau pe Dumnezeu cu cuvinte și fapte, predicând că papa ar poseda dreptul absolut de a ierta păcatele celor vii și ale celor morți și că iertarea papei ar avea efect ca și crucea lui Hristos. El mai susținea printre altele, că papa ar fi putut să ierte, cu prețul unei indulgențe, chiar și pe unul care ar fi violat-o pe „mama lui Dumnezeu”. Pe scurt, aceasta însemna că oricine putea comite cele mai grele crime și că papa ar ierta totul și ar admite indulgența după ce banii ar suna în casierie.

Istoria bisericii relatează următoarele: „Luther auzise despre acele articole groaznice predicate de călugărul acela obraznic: că puterea de cumpărare a indulgențelor ar avea același efect ca și crucea lui Hristos; că el ar avea o însărcinare de la apostolul Petru și că ar fi mântuit cu indulgențele lui mai multe suflete decât Petru cu predicile sale”. Și „ceea ce a înțeles Luther din urmările practice ale predicării indulgențelor a impulsionat prima faptă de reformă”. Ca de fiecare dată, Dumnezeu S-a folosit și de data aceasta de oameni, spre lauda și proslăvirea Numelui Său. Dumnezeu a trimis oameni care nu sunt recunoscuți numai de către istorici și care au o mare importanță pentru istoria bisericii, ci ei au fost și slujitori ai lui Dumnezeu prin care s-a făcut istorie în ceea ce privește răspândirea pe pământ a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu.

Astfel de bărbați au fost Martin Luther, Huldrych Zwingli, Philip Melancthon, John Calvin, John Knox și mulți care au trăit în timpul acela. După secole în care Sfânta Scriptură fusese ascunsă laicilor, oamenii lui Dumnezeu au început să citească Biblia și s-o traducă. La început, Biblia a fost tipărită în 14 limbi; în 1600 erau deja 40, în 1800 erau 72, în 1900 deja în 567 de limbi. În 1950 s-a trecut de 1100 de limbi și dialecte. În ciuda tuturor încercărilor de distrugere,

Cartea lui Dumnezeu s-a bucurat de cea mai mare răspândire în lume.

Dumnezeu a vorbit prin Cuvântul Său și a permis ca adevărul biblic să devină din nou o realitate în viața personală a credinciosului. Dar credincioșii nu s-au oprit acolo, ci au încercat să ducă și altor oameni aceste lucruri scumpe. Succesul pe care l-au avut reformatorii a stârnit opoziția clerului, care a vrut cu orice preț să împiedice răspândirea Cuvântului. Dar rezultatul a fost că mesajul care aduce bucurie și eliberare a cuprins cercuri și mai largi.

Privit prin prisma istoriei bisericii, fiecare din acești bărbați participanți avea de îndeplinit o sarcină precisă. Dacă privim cu atenție, ei se completeau reciproc prin învățăturile pe care le-au subliniat în mod deosebit. Biblia devenise din nou singura unitate de măsură pentru răspândirea Evangheliei. Nimeni nu ar mai îndrăzni astăzi să spună lucrurilor pe nume, așa cum a făcut-o Luther. De reținut este cum l-a dezvăluit el pe Antihrist. El nu s-a ocupat cu argumente înșelătoare, ci s-a referit tot timpul la Scripturi, în măsura în care îi fuseseră descoperite. De exemplu, el a scris despre sfârșitul robiei babiloniene a bisericii, a subliniat neprihănirea prin credință, pe care omul o primește prin harul lui Dumnezeu, în opoziție cu neprihănirea prin fapte care nu poate dăruia mântuire nimănui.

Astăzi mulți sunt de părere că Reforma ar fi fost necesară numai pentru faptul că prăbușirea morală și împrejurările exterioare ar fi fost prielnice. Deși împrejurarea era prielnică, această părere trebuie contrazisă. La această Reformă nu a fost vorba despre o înarmare morală, ci de mai mult, de o străpungere spre o înnoire spirituală. Era necesar un nou început. Tutela spirituală urma să se sfârșească pentru totdeauna, iar ziua harului, ziua mântuirii trebuia vestită din nou. Dar nu toți au fost pregătiți să creadă și să treacă astfel de partea lui Dumnezeu. Totuși, s-a făcut o străpungere; puterea universală, nelimitată a bisericii a fost frântă.

Se pare că numai puțini oameni își mai aduc astăzi aminte sau sunt conștienți de prețul care a trebuit plătit pentru răspândirea liberă a Cuvântului lui Dumnezeu. Contrareforma sângheroasă a încercat în aproape toate țările Europei să zdrobească mișcarea reformatoare, ceea ce a și reușit în parte. Deosebit de cunoscute sunt persecuțiile protestanților din Țările de Jos și a hughenotilor din Franța, când în noaptea Sf. Bartolomeu, în 1572, sângele miilor de protestanți a curs pe străzile Parisului.

Atunci biserica romană a exercitat în același timp puterea

spirituală și puterea lumească. În domeniul ei de putere îi stătea la dispoziție orice trupă înarmată. Aceste armate interveneau de fiecare dată cu ocazia unei dispute spirituale.

Pretutindeni unde izbucnea Reforma și amenința să înainteze, apărea și această armată puternică. Când lupta spirituală din Elveția era în plină desfășurare, a fost trimisă și acolo armata. Reforma trebuia oprită și forțată să se retragă. În jurul lui Zwingli, s-au adunat bărbați din partea locuitorilor din Zürich, pentru a se apăra de acest atac. El însuși a pășit în primul rând și le-a spus: „Încredințați-vă lui Dumnezeu, El poate să aibă grijă de noi și de ai noștri. Dumnezeu să facă așa cum dorește!” În timpul luptei înverșunate, el a fost lovit de o piatră și rănit de o suliță. Zăcând printre cei morți, el și-a împreunat mâinile, a ridicat ochii spre cer și s-a rugat. Căpitanul armatei catolice l-a văzut, s-a îndreptat spre el și i-a cerut să se spovedească. Zwingli a refuzat. Înainte de a primi lovitura de moarte, el a reușit să mai spună: „Ei îmi pot ucide trupul, nu și sufletul”.

În Germania se părea că Reforma fusese zdrobită complet de contrareformă. Prințului de Saxonia i-a venit în ajutor, din partea protestanților, regele Gustav Adolf al Suediei cu armata sa. În ziua de 17 septembrie 1632 a fost câștigată o bătălie importantă. Înainte de aceasta, regele s-a rugat cu următoarele cuvinte: „Dumnezeule Atotputernic, de la care vine biruință și înfrângere, aruncă o privire de har peste noi, robii Tăi, care au venit din țări îndepărtate ca să lupte pentru libertate, adevăr și sfânta Ta Evanghelie. Dăruiește-ne biruință din pricina Numelui Tău cel Sfânt. Amin”. Două luni mai târziu, pe 16 noiembrie 1632 el a căzut în luptă pe pământ german.

Sub nicio formă nu se poate încuviința folosirea puterii lumești și militare pentru apărarea și înaintarea Evangheliei. Dar trebuie spus din pricina adevărului, că protestanții au fost împinși în această situație. Ne-am duce prea departe dacă am intra în amănunte despre multe conflicte și divergențe din timpul contrareformei, în care mii de oameni și-au dat viața.

Intemeietorul ordinului iezuit, Ignațiu din Loyola, care a fost responsabilul principal cu contrareformă, a intrat pentru aceasta în istorie ca erou al bisericii romano-catolice. I s-a făcut o statuie mare în catedrala Sfântul Petru din Roma, la ale cărei picioare zace o fiară, pe care sunt scrise numele „Luther” și „Calvin”. Prin aceasta este reprezentat simbolic că el ar fi biruit asupra „fiarei protestante”.

El este înmormântat în biserica „del Gesù” din Roma, sub un

altar închinat lui. Ceva asemănător este simbolizat și acolo: de ambele părți ale sicriului sunt grupuri de marmură, care reprezintă credința catolică biruitoare și religia învingătoare, la ale căror picioare zac cărți și eretici pe care sunt scrise, de asemenea, numele „Luther” și „Calvin”. Aceste două monumente vorbesc o limbă clară.

În cercurile protestante se pare că nimeni nu-și mai face gânduri despre astfel de lucruri; plini de duhul timpului, cei mai mulți oameni sunt cufundați în rutina zilei. Pretutindeni se vorbește despre dialog și se dorește unirea. Ce ar spune însă toți martirii și protagoniștii Reformei despre cedarea de azi a celor mai scumpe valori ale credinței și ale Evangheliei? Dar pe de altă parte și această evoluție aparține ultimei perioade a timpului.

Reforma a fost plătită scump. De aceea scopul și sensul ei nu poate fi doar de a ne lăsa ca moștenire cunoscutele biserici de stat reformate, care sunt deosebite între ele în diferite țări. Reforma a constituit însă baza și punctul de plecare pentru toate trezirile spirituale care au urmat până în vremea noastră. Dacă nu ar fi fost făcut acest început puternic, astăzi nici nu ar exista multele biserici libere și părtașii creștine. Este vorba despre o reformă treptată, al cărei obiectiv este Biserica reasezată a lui Isus Hristos.

Izbucnirea Reformei a fost un eveniment de o mare importanță istorică în răspândirea Evangheliei. Duhul lui Dumnezeu a adus lumină și viață în lumea religioasă moartă. Cuvântul a fost așezat în centrul prediciei. Personalități internaționale cunoscute au subliniat, de atunci încoace, diferite învățături. Dacă le-am aduna, ar rezulta din nou un întreg armonios.

Firește că nu toate adevărurile au fost vestite dintr-o dată. Au mai existat puncte de învățătură, ca de exemplu trinitatea și formula trinitară de botez, ambele nefiind ancorate în mărturia profeților și apostolilor și care nu au fost amintite în mișcarea „oficială” a Reformei. De fapt, Reforma a luat cu sine o moștenire romană grea, care apasă până astăzi toate confesiunile protestante și bisericile libere.

După aceea s-a ridicat John Wesley și împreună cu el un număr mare de predicatori înflăcărați ai trezirii. Ei subliniau a doua trăire a omului convertit. La începutul Reformei a fost subliniată mai întâi neprihănirea numai prin har și credința în lucrarea de răscumpărare, încheiată, a lui Hristos; acum, bărbații aceștia au subliniat că aceia deveniți credincioși trebuie să trăiască o predare

interioară deplină. Biblia numește acest eveniment „sfințire”. Credincioșii erau cuprinși de o venerație din ce în ce mai profundă față de Dumnezeu. În timpul acela au apărut bisericile metodiste și alte curente religioase asemănătoare care se bazau în mod deosebit pe mărturisirea acestor adevăruri biblice, rămânând însă diferite în alte puncte ale învățaturii.

Apoi a urmat John Smith și împreună cu el s-au ridicat evangheliști dedicați. Botezul celui devenit credincios a fost predicat fără compromis. Numai acela sau aceea care a luat o decizie personală pentru Hristos și era pregătit să-L urmeze pe Domnul, era botezat prin scufundare. De aici s-au născut bisericile baptiste și alte grupări care au subliniat botezul celor deveniți credincioși, deosebindu-se însă, din nou, în alte învățături.

În diferite țări, evoluțiile spirituale au luat forme diferite. În zonele protestante, în general, a fost subliniată experiența personală a mântuirii și totodată siguranța mântuirii. Pe lângă mișcările spirituale cunoscute, au existat de fiecare dată și altele mai mici care s-au despărțit de tot ce era organizat pe plan religios și care au pus accentul pe anumite adevăruri biblice. Noi ne referim numai la astfel de mișcări care, în ciuda diferitelor învățături, au legat mântuirea sufletului de harul lui Dumnezeu descoperit numai în Isus Hristos. Unde sunt vestite așa zise descoperiri deosebite, de care este făcută dependentă mântuirea, acolo nu este vorba despre continuarea înnoirii biblice. Toate sectele apărute în ultimul timp sunt un exemplu grăitor. Răscumpărarea este dependentă numai de Răscumpărătorul; mântuirea, numai de Acela care a adus-o și a plătit pentru aceasta cu propriul Său sânge; iertarea, numai de Acela care ne-a dăruit-o; însă niciodată de un gुरू autoproclamat sau conducător.

Mereu s-au ridicat bărbați ai lui Dumnezeu îmbrăcați cu putere divină, care au vestit din nou vechile adevăruri biblice, apropiindu-se astfel tot mai mult de mărturia apostolilor. La începutul acestui secol a avut loc o înviorare spirituală generală. Ceea ce trăiseră până atunci doar persoane individuale, a devenit acum o experiență a credincioșilor din lumea întreagă. Tuturor celor ce flămânziseră și însetaseră după neprihănire, le-a fost dată hrană și băutură spirituală. Pretutindeni, Duhul lui Dumnezeu lucra la fel ca în Biserica primară. Botezul cu Duhul Sfânt era trăit acum așa cum au fost trăite mai înainte neprihănirea și sfințirea. Cercetarea supranaturală care a avut loc inițial pe Azusa Street în Los Angeles și trezirea din Țara Galilor

sunt binecunoscute. Această mișcare spirituală spontană nu a avut întemeietori. Însuși Dumnezeu a lucrat pe toate continentele. Aceleași mărturii veneau din Rusia și din China, din America și Europa, din Asia și Africa, precum și din cele mai îndepărtate părți ale pământului. Din această mișcare au ieșit bărbați unși ai lui Dumnezeu, în special dintre predicatorii anglo-americani.

În august 1906, dr. R. A. Torrey a vizitat Germania și a predicat la conferința anuală a Alianței Evanghelice în Blankenburg, (Turingia), despre tema „botezul cu Duhul Sfânt”. Mulți au fost cuprinși adânc, printre alții și generalul locotenent Viehbahn. În anul 1907 frații conducători ai mișcării s-au adunat într-o conferință de o săptămână. Tema zilei era: „A întristat Biserica primară pe Duhul Sfânt?” După discuții îndelungate, pastorul Stockmeier s-a ridicat și a strigat ca un proroc: „Fraților, noi ne certăm aici dacă primii creștini au întristat sau nu pe Duhul Sfânt. Eu adresez acum o întrebare cu mult mai importantă, tuturor celor adunați aici: «Am întristat noi pe Duhul Sfânt?»” Cuvintele acestea au lovit ca un trăznet. Mulți au îngenuncheat și s-au umilit înaintea lui Dumnezeu.

În lumea întreagă, mulți au trăit o cercetare plină de har din partea lui Dumnezeu. Fără cele două „prorocițe” din Oslo (Norvegia) nu s-ar fi ajuns la Kassel, pe vremea aceea, la abuzul darurilor duhovnicești. În timpul fiecărei treziri spirituale, mesajul predicat atunci s-a răspândit pe tot globul. Evoluția acestei mișcări numită „penticostală” a fost diferită. Acolo unde predicatorii bapțiști au fost cuprinși de Duhul lui Dumnezeu, au fost botezați, bineînțeles, numai oameni credincioși. Acolo unde au fost cuprinși de Duhul preoți luterani, s-a rămas la botezul cunoscut al sugarilor. Încă nu era o străpungere clară spre creștinismul primar însă, fără îndoială, se făcuse un început. Diferite învățături nebiblice au fost preluate fără a fi verificate și au fost păstrate în continuare.

După al Doilea Război Mondial, în mai 1946, fostul predicator baptist William Branham a început cu slujba sa unică datorită unei vizite supranaturale. Ca și Pavel, el a primit o chemare deosebită la slujbă. Cu mult înainte, după prima sa evanghelizare, el s-a îndreptat către râul Ohio însoțit de aproximativ patru mii de oameni, pentru a boteza circa 500 de noi credincioși. În timp ce era pe punctul să boteze a 17-a persoană, s-a întâmplat ceva extraordinar. O lumină strălucitoare a străpuns norii și a coborât, în chip vizibil pentru toți, deasupra tânărului bărbat al lui Dumnezeu. Din stâlpul acesta

supranatural de lumină, un glas puternic a vorbit: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua Sa venire!” Aceasta s-a întâmplat în ziua de 11 iunie 1933, către ora 14. Cel ce scrie aceste rânduri s-a întâlnit cu martori oculari ai aceluși eveniment, la o conferință din Jeffersonville în aprilie 1966. Este de la sine înțeles că o astfel de trimitere puternică trebuia să fie urmată de o slujbă deosebită.

A existat un bărbat trimis de Dumnezeu cu un mesaj din partea lui Dumnezeu, adresat poporului lui Dumnezeu. Acestei generații i-a fost dăruită o cercetare neasemuită, hotărâtă de la întemeierea lumii. *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”* (Isaia 53:1). În cazul acesta se poate vorbi despre o însărcinare de importanță istorică în planul lui Dumnezeu cu omenirea. Cel de-al Doilea Război Mondial la care au participat aproape 50 de națiuni, care a cerut peste 50 de milioane de jertfe, aducând nenorocire nemăsurată peste milioane de oameni, a lăsat în urmă ruine și suferință. În 1946, încă nu auzise nimeni despre un Billy Graham, Oral Roberts sau vreun alt evanghelist cunoscut mai târziu. Slujba apostolică și confirmată a lui William Branham era pentru sute de predicatori o sursă de inspirație. Aceasta a fost vârful de lance al acestei ultime treziri. Deși niciunul din ei nu primise o chemare directă sau o trimitere ca el, au contribuit totuși cu partea lor la vestirea Evangheliei, acestei generații. Cu ajutorul campaniilor evanghelistice și prin intermediul radioului și televiziunii, s-a ajuns la milioane de oameni. Între anii 1946-1949 a avut loc o străpungere hotărâtoare. Masele au fost atrase prin această vestire originală. Din zilele Domnului nostru și ale apostolilor, în istoria bisericii nu se relatează despre o confirmare divină. Bisericile Evangheliei depline și-au deschis ușile și au primit un mare număr de convertiți. În curând, numărul participanților la adunări a depășit 10.000. Săli mari, stadioane și terenuri de curse au fost folosite pentru a-i găzdui. Masele de oameni din Bombay, India și Durban, Africa de Sud au ajuns la 500.000. Cuprinși ca de un val, mulți evangheliști au început cu campaniile lor proprii, încă din anul 1950. În epoca progresului tehnic, trezirea spirituală s-a răspândit ca niciodată înainte. Din aceasta s-au născut mișcări foarte diferite. Asociații evanghelice, cum ar fi spre exemplu „Părtașia Internațională a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei depline” și chiar mișcarea carismatică își au originea directă sau indirectă în această trezire. Fiecare din aceste mișcări

spirituale își are propria formă și o anumită clasă de oameni care o urmează. Mișcarea carismatică a pătruns în biserica romano-catolică, la fel și în celelalte confesiuni creștine și biserici libere.

În orice caz, acum este vorba despre lucrarea duhovnicească care cuprinde întreaga lume religioasă. La sfârșit, Cuvântul original trebuie să ajungă la adevăratele mădulare ale trupului lui Hristos, aducând aceleași rezultate ca la început. Experiențele sunt bune și darurile Duhului pot fi o binecuvântare, dar numai acolo unde Cuvântul este predicat în adevăr și este primit ca o sămânță dumnezeiască este posibil ca Duhul lui Dumnezeu să producă viață nouă, autentică. Cuvântul este sămânța.

Conform făgăduinței prorocului Ioel, Duhul Se coboară peste orice făptură. Această lucrare poate fi comparată cu ploaia. Dar nici chiar o rupere de nori nu ajută la nimic, dacă înainte nu a fost semănată sămânța Cuvântului în inimă. În cel mai bun caz oamenii se vor uda, fără ca în ei să rămână ceva statornic. Totul depinde de acest punct. La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea și așa trebuie să fie și la sfârșit. Depinde dacă oamenii primesc Cuvântul curat ca sămânță dumnezeiască în sufletul lor. Numai atunci poate Duhul Sfânt să producă viață dumnezeiască. Numai astfel poate un om să fie născut din nou. „*Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu»*” (Ioan 3:5); „*El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui*” (Iacov 1:18); „*fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și rămâne în veac*” (1 Pet. 1:23). Lucrurile naturale le simbolizează pe cele spirituale. Nu ploaia produce sămânța. Mai întâi se seamănă sămânța, apoi ploaia și soarele își fac partea rânduită de Dumnezeu.

Cel mai bun exemplu pe care-l putem găsi ne este arătat la începutul Noului Testament. Patru mii de ani s-a așteptat venirea lui Mesia. La împlinirea vremii, Cuvântul făgăduit a fost trimis la Maria. Ea l-a primit, a crezut și Duhul Sfânt a umbrît-o. Astfel Cuvântul S-a făcut trup în chip de om. În același fel trebuie să acceptăm și noi Cuvântul făgăduinței care a fost rezervat pentru noi. Abia atunci poate Duhul Sfânt să-l transforme într-o realitate, în noi. În predica de pe munte, Domnul a zis: „*căci El (Dumnezeu) face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaia peste cei drești și peste*

cei nedrepti” (Mat. 5:45). Pe același câmp cresc laolaltă grâu și neghină. Ambele primesc aceeași ploaie și au parte de același soare. În Evrei 6:7-8 se face referire și la acest gând: „*Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar, dacă aduce spini și măricini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc*”. Fiecare sămânță aduce rod după soiul ei.

Să te bizui doar pe darurile Duhului Sfânt, nu este suficient pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. În Matei 7:21-23, Domnul îi respinge pe mulți dintre aceia care au lucrat cu daruri puternice și spune: „*Niciodată nu v-am cunoscut*”. Ambele, Cuvântul și Duhul aparțin împreună. Acum trebuie să fie semănat Cuvântul-sămânță și prin Duhul să devină viu în toți copiii lui Dumnezeu. Numai așa poate lua naștere o Biserică biblică, care este pregătită să se lase călăuzită în tot adevărul prin Duhul lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să vină învățătura și să fie semănat Cuvântul-sămânță în inimile oamenilor. Numai după aceea poate fi strânsă recolta.

Noi am prezentat ce fel de devieri au avut loc în decursul istoriei bisericii și, de asemenea, am dovedit că de la Reformă încoace evoluția duhovnicească se îndreaptă spre creștinismul primar. Totuși, pretutindeni se încheie din nou compromisuri. Fiecare crede ce vrea și nu primește ceea ce nu vrea. În același timp mulți mărturisesc cu bucurie că au primit Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este Duhul adevărului și nu se va identifica niciodată cu erorile preluate de oameni. Este necesară o întoarcere totală la Cuvântul original. Mai întâi trebuie dezvăluit în ce fel s-a deviat, astfel ca după aceea să poată avea loc o corectură. Întreaga lume religioasă se află acum la ceasul deciziei. Cine este pentru Hristos – Cuvântul și cine este pentru Antihrist – răstălmăcirea? Unii se vor întoarce în poala bisericii mame, iar ceilalți vor trăi împlinirea făgăduinței Cuvântului ca o turmă mică, chemată afară, care va primi Împărăția (Luca 12:32).

Toți aceia care apără în vestirea lor gânduri vechi din biserica romană, se vor întoarce din nou la aceasta. Dacă privim mai de aproape, această legătură spirituală nu s-a rupt complet niciodată de la Reformă încoace. Au fost doar persoane individuale care au urmat chemarea lui Dumnezeu și care au primit consecvent adevărurile biblice și au respins erorile nebiblice. Vom vedea că în ciuda independenței bisericilor protestante, au rămas încă învățături care nu

corespund cu Biblia.

Interesant mai este și faptul că, după al Doilea Război Mondial se înregistrează o dorință după unitate și pace. Dușmanii istorici au devenit prieteni. Același lucru este valabil pentru națiuni și biserici. Pe de o parte avem o uniune politică, O.N.U. – constituția întemeierii ei a fost semnată de către 50 de națiuni în ziua de 24 octombrie 1945 în San Francisco – pe de altă parte vedem Consiliul Mondial al Bisericilor care a fost înființat în anul 1948 în Amsterdam. Aproape toate națiunile, astăzi 150, fac parte din „Națiunile Unite” și aproape toate bisericile creștine s-au unit în Consiliul Mondial al Bisericilor. Atenția noastră se îndreaptă spre evoluția religioasă. În anul 1948, 135 de confesiuni protestante s-au unit în Consiliul Mondial al Bisericilor; în 1968 erau deja 234; acum sunt 349.

La început, acest consiliu mondial care este de fapt o unire protestantă, nu a fost recunoscut de către Vatican. În anul 1960, papa Ioan al-XXIII-lea, a constituit la Roma „secretariatul pentru unitatea creștină”. La cel de-al doilea conciliu al Vaticanului, 1962-1965, a fost publicat decretul asupra ecumenismului. Primul contact oficial a avut loc la conferința Consiliului Mondial al Bisericilor în iulie 1968 la Uppsala, Suedia, când au participat 15 delegați ai Vaticanului ca observatori. În iunie 1969, papa Paul al-VI-lea a vizitat reședința Consiliului Mondial al Bisericilor din Geneva. În anul 1984 Ioan Paul al-II-lea a călătorit prin Elveția și a făcut o vizită Consiliului Mondial al Bisericilor.

Sigur că unii au observat că protestanții nu mai protestează de mult timp. Cine mai dorește astăzi o ceartă? Chiar bisericile libere care cu cincizeci, patruzeci sau treizeci de ani în urmă erau parțial refuzate, se bucură între timp de recunoaștere generală. Cele mai multe sunt corporații, conform dreptului oficial, deputații lor aflându-se cu ceilalți la masa verde. Ce mai lipsește? Cuvântul „unitate” a căpătat o importanță magică; cuvântul „pace” este scris pretutindeni cu litere mari; noțiunea „siguranță” este dorința tuturor. Astfel sunt liniștite toate spiritele.

Însă, fără îndoială, Martin Luther ar spune astăzi același lucru ca atunci: „Blestemată să fie unirea, care se face cu prețul adevărului!” Cel ce este una cu Hristos este una și cu Cuvântul Său. Este necesar doar să ne gândim la cuvintele Domnului: „*Cine vrea să-și păstreze viața, acela o va pierde*”. Ceasul adevărului a venit și fiecare este forțat spre o decizie. Masa largă va jubila, fără să știe, la venirea

Antihristului. Numai o turmă mică de oameni cu adevărat credincioși se vor ține de Hristos și de Cuvântul Său. Acum răsună strigarea de a ieși din Babilonul religios și de a ne separa (2 Cor. 6:16-18, Apoc. 18:4). Această strigare nu va fi luată în serios de către uniunile creștine, însă toți cei care au fost luminați de Duhul lui Dumnezeu vor asculta.

În apusul creștin, multe lucruri sunt „creștine”. Noi suntem o societate „creștină”, avem partide „creștine”, sindicate „creștine”, cluburi „creștine” și dispunem de o bogată cultură tradițională „creștină”. Trebuie să întrebăm numai dacă Hristos nu a fost confundat cu Antihristul, iar Dumnezeu cu diavolul. „Anti” înseamnă „împotriva”; orice este împotriva lui Hristos și a învățăturii Sale este anticreștin. Cine mai poate deosebi între o slujbă divină și o închinare la idoli? Și între credință și superstiție?

Cei ce sunt dedicați Cuvântului lui Dumnezeu ascultă cu atenție lozinca „pace și siguranță” pentru că este scris: *„Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”* (1 Tes. 5:3). Totul se potrivește exact cu desfășurarea evenimentelor timpului de pe urmă, așa cum a fost aceasta profetită dinainte. Cât de mult a înaintat timpul, o știu și politicienii. De exemplu, pe 20 ianuarie 1985, președintele american a spus: „Eu mă tem că în scurt timp vom trăi Armagedonul”. Prin aceasta se referă la ultima mare bătălie (Apoc. 16:12-16). Cu puțin timp înainte, un senator proeminent s-a exprimat în felul următor: „Noi suntem prima generație care știe că este ultima”. Toți cei ce au de jucat un rol, pășesc acum pe scena lumii. Într-un fel sau altul, în general se așteaptă ca în curând să aibă loc o tragedie globală: timpul se scurge.

Această generație va trăi la sfârșitul ei „minunea” cea mare – o surpriză cum nu a mai fost și nu se va mai repeta. Puterea politică, economică și religioasă vor fi puse pentru un scurt timp la dispoziția conducătorului mondial care este totodată Antihristul și prorocul mincinos. Estul și vestul se vor folosi de un mijlocitor care va inaugura și binecuvânta înșelătorul tratat de pace. Ultima putere mondială va fi Europa unită după modelul vechiului imperiu roman. Profetia biblică va ajunge în curând la apogeul ei.

Frica de o distrugere totală există de ambele părți; de aceea și eforturile forțate în direcția păcii și dezarmării. În același timp, reînarmarea este în plină desfășurare; se planifică până și includerea

spațiului cosmic în viitoarea tactică de război. Așa cum am aflat din mass-media, între 21-24 ianuarie 1985, la Vatican a avut loc o conferință despre planurile președintelui american cu privire la militarizarea spațiului, la care au luat parte și oameni de știință sovietici. Toate acestea se întâmplă pentru că a sosit timpul. În 2 Petru 3, apostolul se referă la timpul sfârșitului și a scris deja atunci: „*Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți ... Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde... Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea*”.

Situația mondială generală și economică forțează la cooperare. Toți speră să supraviețuiască și de aceea trebuie să conlucreze. Oricine nu se supune acestei ultime ordini mondiale, va fi boicotat și scos din comerțul internațional. Astfel se împlinește ceea ce este scris, că nimeni nu poate cumpăra sau vinde (Apoc. 13:17). Indiferent de actuala concepție sau ordine socială, toate popoarele se vor închina în fața ultimei puteri mondiale. Oricine n-o va face, nu va avea nicio șansă de supraviețuire. Fără ca opinia mondială să-și dea seama, toate evenimentele duc spre ultima rundă apocaliptică. Noi ne aflăm deja în mijlocul împlinirii profeției despre timpul sfârșitului.

Evoluția actuală trebuie privită dintr-un punct de vedere profetic, pentru că semnele timpului vorbesc o limbă clară. Nu este o îngâmfare să spunem: cel ce cunoaște planul lui Dumnezeu arătat în Biblie, cunoaște viitorul. După ce oamenii au mânuit destul timp Cuvântul, acum a sosit ceasul ca Dumnezeu Însuși să vorbească.

Bibliografie:

Enciclopedia Britanică

HAUSS, Friedrich: „Părinții creștinătății”

HERZOG, Dr. J. J.: „Compendiu de istorie universală a bisericilor”

HISLOP, A.: „Cele două Babiloane”

KING, L. J.: „Casa morții și poarta infernului”

KÖSEL VERLAG: „Temelia credinței”

LILJE, D. Dr. Hans: „Învățătura celor 12 apostoli”

OEHNINGER, F.: „Istoria creștinătății”

PATMOS-VERLAG: „Mic catehism catolic”

ROGGE, B.: „Evanghelia în urmărire”

SCHMIDT, Kurt Dietrich: „Compendiu de istorie a bisericii”

STANDRIDGE, W.C.: „Ce se întâmplă în biserica romană?”

STEINER, L.: „Cu semne însoțitoare”

WOODROW, R.: „Religia tainică a Babilonului”